

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número..... 0'05 cèn. pta.
A domicili. Es trimestre..... 0'65 »
Un any..... 2'60 »
Per dotzenes..... 0'45 »
Núm. atrassats des 2.º tom... 0'06 »
Id. id. des 1.º tom... 0'07 »

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÉ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca. 3 mesos.... 0'85
1 any..... 3'25
Dins España... 3 mesos.... 1'00
1 any..... 3'50
A Ultramar y s' Estrangè... 3 mesos.... 1'00
1 any..... 5'50

ES CAPELLÀ MORO DE SA LLONJA.

(CONTINUACIÓ.)

—Ja hey vaitx ben endiumentjat (pensava es capellà.) Ningú que 'm vés sospitaría que jo som un sacerdot de missa. Voldria qu' un Sant del Cèl me digués quina feyna tench de fé amb aquest desfrès de señó sarrahí. Ben segú que no será cavá ni trèure aygo ni fé cap casta de feyna d' estray, perqu' els flochs no dirían amb ses castañoles; y aquesta ròba es un mirèm y no 'm tochs que no pòt fé lliga amb cap trabay sudanós. Per de prònte dech està tot baves y donarme per ben satisfet, agrahtint à Deu ses esperances que 'm dona de mená una vida en que no tendré que passá massa pena de còs ni d' esperit. Però, ¿y no 'm descifraría qualcú aquest misteri, y me diría à ne que vénen per un esclau lantes birimbòyes. Si aquests negrets sabessen donarmè dos doblés d' informes sobre es méu nou càrrech. Vaitx à preguntarlos... Escoltau, estimats: ¿sabríau voltros dirme quin papé tench de fé ó quina ocupació ha d' essè sa méua?

—¡Ah! ¿Noltros? No saber. Solament saber que l' amo venir molt prest.

—¡Ay! ¿L' amo ha de vení prest? ¿Amaná feynes al séu nou esclau?

—¿Y vos estar esclau?

—¡Ay, ydò! Tan esclau com voltros mateixos.

—¡Esclau, y vestir y tractar tan bé!

—Per axò vos demán si podeu colegí quin ha d' essè es méu paradé.

—Noltros calcular si acás, que vos ser capo de catius.

—¡Ja!.... ¿Y que 'n té molts es nostro amo?

—A betséf, á betséf.

—Mal cap de catius haurá triat en mí si tench de manetjá bastó ó corretjades.

—L' amo ser molt bono, si parlar bé.

—Axò de parlá bé, ja 'n sé. Lo que mancará tal vòlta es que m' entenga.

—Vos, al entrar l' amo, ajonollar y dir *Salema likom* y l' amo contestar *Likom schalema*.

—¿Y res més?

—Y fer la reverència.

—¿Y llavò?

—Llavó, llavó. Parlar el que voler.

Y va-t' aquí que sense esperarló tan prest ni temersèn casi, s' en entra dins sa cambra tot determinat aquell mateix mòro guapo qu' havia parlat amb so corsari en el *Xotco*; y fent sa mitja riaya s' encarà devant es capellà, mirantlò fit à fit. Els dos negrets se tiraren totduna en tèrra y comensaren à fé reverències; y el bon sacerdot romangué amb sa boca badada sense sebre qu' havia de dí ni que fé. No més de pensá qu' aquell que tenía devant era son amo, tremolava com una fuya de poll. No diguèm que la còsa no fos sèria. Jo no m' hi som trobat may, ni ganes; ni voltros tampoch, que jo sapiga; però sé cert que si vos veyau devant sa cara d' un condemnat de mòro que vos pogués maná baix de pena de la vida que fesseu s' uyastre esbrancat demunt sa bolla des campaná de la vila, prendriau tan gròs susto que no fora estrany que s' en temés totduna s' òlla gran d' els vostros calsons amb bufes.

Deya, ydò, qu' es capellà quant va veure qui era, romangué tot estorat y sense paraula; fins que coneixentho es mòro li va dí en bon mallorquí:

—Que Alá que pòt, don vida y prosperidat al bon capellà de Mallorca.

—Señor; (contestá aquest,) perdon sa méua ignorancia. Jo, devant vostè, estich com un escarabat entre borres. No sé qu' he de dí ni qu' he de fé. Si es el méu amo que 'm man feynes y l' obehiré de mil amors.

—Per ara, no hey ha dupte, que som es vostr' amo, però heu seré poch temps.

—Señor, per amor de Deu. Si 'm tròba véy y ha pensat tornarme à vendre, li suplich que no me fassa coneixe cares nòves, qué jo més m' estim essè esclau séu, ara que ja 'l conech, que no d' un altre que no sé qui será.

—Vos deys que ja 'm coneixeu, y jo crech que no m' heu conegut encara. Miraume bé.

—Y ara que m' hi fa caure. Sa séua fesomía no m' es del tot desconeguda. Ó

heu he somiat ó he vist sa séua cara altres vegades, més no heu puch fé cert, ni puch dí ahont.

—Será possible que ja no vos recordeu d' en Hamet que rompé una jarra à sa còsta de La Seu.

—¡Benehit sia Deu!... Sí; sí... Ara 't conech.... ¡Jesús, y qu' has tornat de gran! Tú ets un homo fét y acabat. ¿Y amb aquesta barba tan negre com volies que 't conegués? De lo que tròb qu' has mudat manco es de sa veu. Contèm, contèm: ¿com es axò que jo he parat à essè un d' els téus esclaus?

—Aviat vos ho hauré contat. Quant sortia de fé s' oració del mitx dia he volgut doná una vòlta p' el *Xotco*, per veure si hey hauría cap esclava que m' agradas; y figurauvos quina haurá estat sa méua sorpresa al trobá entre 'ls esclaus algunes persones molt conegudes per mí, à les quals devía recordanses bones y dolentes. Una d' elles erau vos, y per cert que m' ha enternit el còr el veurevos descals de pèus y de cames, sense res p' es cap, y amb una lloba plena de misèria. Desitjós d' aclarhí contes véys he donat ordre à un majordòm per comprarvos à qualsevol preu que fos, juntament amb el patró de sa barca; y vos he fet mená à ca mon-pare que per ara es ca-méua, per tenirvoshi com hoste y no com esclau.

—¡Per la Vèrge María! ¡Y que content estich de tornarte à veure!

—Desd' ara vos declar que si no sou llibert del tot encara, no es per culpa méua. Heu sereu totduna que vos hauré pagada la gran mercè que 'm fereu aquell dia que vaitx tení sa desgracia de rompre sa jarra.

—Tú no 'm deus res; Hamet.

—¿Com? ¿No vos dech res, y me fereu un favó que jo no he agrahtit encara?

—¡Tòca! No 'm retrègues semblant còsa. Cap favó te vaitx fé. Qualsevòl hauría obrat de sa mateixa manera que jo....

—¿Y com es que ningú més que vos se dolgué de sa méua desgracia, allá ahont n' havían passats cent mil que feyan bèfa de ses méues llágrimes y me injuriavan amb tota casta d' impropèris?

—Jo no m'empatx may de lo qu'els altres fan. Cadascú donará son conta. Jo procur aná dret y aclarhí es méu ram y que'n fassan tant els altres. Si vaitx fé lo que vaitx fé, heu vaitx fé perque'n tenia obligació y perque sa méua consciència m'ho manava. Per lo mateix no me deus res y estám cabals.

—Axò es dirme que vos voleu essé un d'els méus esclaus.

—De bona gana, si Deu m'ho té destinat.

—¿Y refuareu sa carta de llibertat que vos tench apareyada?

—Axò, jamay. Ben content n'estaré jo. Ja voldria essé à Mallorca anit mateix.

—Parlèm clás, y mos entendrèm. Jo m'pensava qu'anayau à ferme un gròs desayre. Heu de sebre que quant un mòro fa un present, ó regala un' alhaca y ley refúan; s'han acabades ses amistats per à sempre.

—¡Vaja unes còses ben rares que teniu els mòros!

—Ja no trobareu cap injuria, llevat de dirli *bè*, que'l puga fé més curt y falló.

—¿Y si li donan à un lo que no ha mesté, y pot serví per fé content un altre que'n tenga més necessitat, perque heu ha de prendre?

—Perqu'es no acceptarhó vòl dí: «No vuy res qu'haja estat tocat de ses téues mans. Ses téues còses son metzinades. Ses téues alhaques no tenen valiment ningun, com tú mateix per mí.» ¡A ne què! Hey ha mòro que si un li fés es mal tèrs de no admetre una recordansa ó propina séua, desembaynaría es puñal y el mataría totduna.

—¡Y que d'aviat l'enfilau per sa punta! ¡Vultros mòros al punt matau! ¡Jesús; y que sou de rabiosos! Tòca, tòca. Ja que tú me vols fé gracia de sa carta de llibertat, donalèm més prest avuy que demá, y à Mallorca hey falta gent; no fos còsa que jo sense volé digués qualque paraula que me costás la vida.

—Capellá. Jo procuraré fé es vostro gust lo més aviat que puga, però tendreu que dispensá fins demá es vespre en quant à s'anarvosnè, perque sa cerimònia de les gracies no podrá celebrarsé fins demá al mitx día.

—¿Qu'es axò de cerimònies, Hamet? Tòca. Deixèt de cerimònies qu'es còsa qu'à mí no'm fá.

—Vos he dit que m'dispenseu. Monpare es el Bey ó Rey d'Algé y ja ha fet convidá à diná à tots els parents per obsequiá sa vostra vingudá. Y lo que'l Bey mana, allò s'ha de fé, maldement que'l mon se gir demunt devall.

Quant el bon prevere sentí que les havia amb so fíy del mateix Bey, romangué de pedra. De totduna no sabé lo que li passava, s'entabaná y perdé el mon de vista, y si l'haguessen sangrat no li haurían trèt ni una goteta de sanch,

tan gròs torná prendre es susto. Un minut després sa séua cara blanca com l'ivori se posá més encesa qu'una faya y cayguent de jonoyons en terra, esclamá:

—¡Señor! Que me dispens si l'he tractat de tú fins ara. Jo no sabia que Vosa Real Majestat fos una persona tan alta. Què'm perdon sa méua falta d'ignorancia.

—No deys que no vos agradan ses cerimònies, y vos sòu es primé que les feys; (li contestá riguent el fíy del Bey.)

—Axò son figures d'altre sostre. Una còsa es una còsa y s'altre es s'altre.... Vósa Real Majestat....

—Deixau aná aquests titols qu'à noltros mòros no mos agradan fums de formatjada. Seguiu tractantme de vos si tant voleu ó de tú lo mateix qu'abans, y barataumè tant sols el nòm de Hamet que no es el méu. Jo me dich Sayd.

—Ydò, señor Sayd. Vosa señoría fassa de mí lo que vulga, qu'estich dispòst à obehirló en tot y per tot. Si vòl que qued, quedaré; si vòl que m'en vaja m'en aniré. Sa séua voluntat será sa méua. Sols li demán una mercè y es la de que'm fassa coneixent avuy mateix amb lo séu pare per donarlí les gracies anticipades de tot quant té dispòst per obsequiarmè. Jo no'm mereisch tant. Sols desitx ferlí presents els méus sentiments d'estimació y respecte.

—Axò es molt just y ben pensat. Ara mateix el coneixereu. Y mentres arriba el día de demá estau tranquil, menjau y beveu com si fosseu à ca-vostre; y pasetjauvos per tot per veurerhó tot, que aquí teniu criats tants com voldreu à sa vostra disposició. No teniu més que maná. Sa vostra boca será mesura. Veureu com tots se destexinarán totduna per servirvos.

Es mòro soná un siulet y comparegueren una partida de morets y negrets de tota casta y després de donarlós ses séues ordres digué al capellá:

—Vaitx à saludá à monpare. Estau apareyat, que dins mitx quart som aquí per acompanyarvos à ferli visita. No esligueu recelós perqu'es el Bey.

—Ja'm fas jo bé es càrrech de qui pòt essé es séu pare coneguent es fíy. Els mallorquins sabèm des que neixèm qu'els tests sempre assemblan à ses olles.

—Ay, ydò, Sen Geroni. Vos no esperaveu que de dedins una jarra rompuda sortís un ensiám tan hò. Y ell encara no hem arribat à lo milló. Teniu un poquet més de paciència que maldement qu'anit hajam de resá la Corona un poch més tart qu'els altres vespres perque sa contarella s'es feta llarga, jo no heu vuy deixá axuxí.

Ja veitx qu'en resá n'hi haurá molts que becarán. ¿No'm direu vultros com es axò? Ara à tots vos mir més desxon-dits que sabetlins y encara no hauré dit *Per lo señal*, ja n'hi haurá la mitat que

pegarán orsades de cap y no hey veurán de cap bolla.

(Continuará.)

PEP D' AUBEÑA.

MON AMOR.

(A LA JOVE X.)

Su al mitx de la má enfurida
Perdut está món vaixell,
Sens concebrer esperansa
De salvació, el timoner.

Joguina es de les onades;
Les véles esquinsá el vent;
Y espera d'un còp à l'altre
Sucumbí al malanat temps.

Tén calma, tén calma
Lo hòn timoner;
Y axí sòls espera
Salvar lo vaixell.

Ja s'amansa la tempesta,
Ja no brama tant el vent;
Mes encara hey ha resabis
De temporal tan desfet.

Per axò n'es que les fòrses
Redoblan els mariners:
Y axís issan, axís arrian,
Y virañ al mateix temps.

Més calma, més calma
Lo hòn timoner,
Qu'axís la ventura
Més cèrta ne tens.

Finalment ja la bonansa
Poch à poch va apareixquent
Y es veu sòls un qu'altre núvol
Traspasá l'ayre llaujer.

¿Designarán per ventura
Més borrasca, p'es mal méu?
Còm que'l còr sabenthó m diga
Que los mir passá amb rezel.

Tén calma, tén calma
Lo hòn timoner,
Y axís sòls espera
Salvar lo vaixell.

Passan hòres y més hòres,
Passa un día en passant més;
Y es veu sempre el mateix núvol,
Sempre fosch es veu el Cèl.

¿Quant vendrá lo felis día
Que sens hòyres el veuré,
Mirant sòls la llunadana
Hermosa lluna de mèl?

Més calma, més calma
Lo hòn timoner,
Que tanta impaciència
No pega molt bé.

Axís puis, hermosa jove
De la tristesa y dòl méu,
¿Quant del rencor el gran núvol
Borrarás del pensament?

¿Quant mon amor tantes hòyres
Mirará fugir del téu;
Lliurantme ja per à sempre
D'els cruèls remordiments?

Tén calma, tén calma
Lo hòn timoner,
No fos que llavòres
Amor te perdés.

JUAN MESTRE Y MESTRE.

S' ECLIPSE DE LLUNA.

Anit hey ha un eclipse de lluna, d'els més notables qu'es pujan presentá per lo molt de temps que durará; lo qual succeheix pòques vegades. Comensará à pòca diferència à les 7 y mitja y no acabarà fins devés la una; però s'eclipse vertaderament total no comensará fins devés les 9 y mitja, y sa lluna estarà del tot eclipsada fins à les 11 poch més ó ménos; ó sia una hora y mitja.

Desde les 7 y mitja fins à les 8 y mitja sa claró de sa lluna s' enfosquirá à poch à poch per sa part que mira à n' es llevant més aviat que per sa que mira à n' es ponent. A les 8 y mitja comensará à tení una espècie de mossegada per sa part de llevant que de cada instant se farà més gròssa fins qu'à les 9 y mitja quedarà tapada del tot pe s'ombra de sa nostra Terra, y regularment se veurá llavò tot ella d'un coló vermey més ó ménos fòrt, segons sia s'estat de s'atmósfera de sa nostra Terra; perque podría succehí molt bé en es temps que mos trobám qu'estigués plena de niguls y en aquest cas sa claró vermeya de sa lluna, que la reb de sa llum que li refracta sa nostra admósfera, desapareixería del tot y perdriam del tot de vista sa lluna, com va succehí l'any 1816 y com havia succehit abans l'any 1761 y l'any 1642.

A les 11 sa lluna comensará à rebre un poch de claró des sol per sa part de llevant qu'à poch à poch anirá fentse més gròssa fins que tornarà está iluminada del tot devés mitja nit. No obstant d'axò com encara tendrà qu'atravessá sa penombra ó mitja sombra produhida per la Terra no tornarà quedá clara y llampant del tot fins pròp de la una.

Per observarló, qualsevòl casta de trompa de mirár lluny es bona; fins y tot bastan uns gemelos de teatro.

Aquest eclipse no vòl dí res, ni profetisa res, ni significa res més sinó que sa lluna en son camí passa just per allá ahont sa nostra Terra fa s'ombra des Sol, y li tapa sa claró qu'aquest li dona. Es de notá que s'ombra es circulá perque sa nostra Terra es redona, y axò es una de ses pròves més palpables de sa forma esfèrica de sa Terra.

¡Qu'es d'hermós contemplá sa Naturalesa y veure comprobades à tan llarga distancia ses lleys físiques que Deu son Creador li va dictá! ¡Y qu'es d'hermós també es que s'homo tan petit com es, comparat amb la Terra y amb sa mateixa Lluna, tenga un'ànima amb facultats tan grans y tan extraordinaris per podè coneixe aquestes lleys físiques y es moviment d'els astres fins à n'es punt de podè pronosticá amb sigles d'anticipació els eclipses de Sol y de Lluna qu'han de vení d'aquí temps, quant ja de son

còs y de son nòm no s'en cantarà tal vòlta gall ni gallina dins aquesta vall de llágrimes.

POQUET Y CLARET.

LA SORTIDA DEL SOL.

¡Qu'heu son d'hermosos sempre los primers raigs de llum, qu'en sortí el Sol desplega còm una flòr el perfum!

Los pinotells se mòuen p'el més tènre oratjòl; los aucellets que pfulan fan fogir tot mal dòl.

L'aubada s'arrecona; l'estel té 'l coló mòrt; la llum vera es sortida y brilla molt més fòrt.

Les floretes goijoses obrin los seus capulls; sos vius colors alegran del homo los seus ulls.

D'aquesta hermosa eixida s'alegra el pelegrí, y al caminant qu'anava perdut, sense camí.

Los picots de les penyes pareixen forrats d'ò dins la mar les barquetes ¡sabeu qu'hey fan de hò!

Del vall sent la campana que tòca l'hermitá y pareix qu'en tal hòra se sent el sò més clá.

Lo tènre nin despèrta la mare del seu sò; qu'els ulls de l'inocència alegran molt son cò.

La fresca rohadeta les flòrs besa amb amor y la fanera beya les cerca fent remor.

Les aygos renoueras corren amb gran afañy, fent bellugar los peixos que viuen dins l'estañy.

Lo pastoret alegre fa soná el fabiòl y los añells pasturan sonant el picaròl.

Aquí el carboné vòlta la sitja del carbó; y allá lo pagès tapa de terra la llevó.

Del rey, del miserable, del malalt dins son llit, en hòra tan hermosa gòsa el còr dins el pit.

Les armes de la guèrra fins el faest canó pareix que llavò tenen un'altre lluentó.

Els retxats de les pòrtes del presili horrorós deixan passá aquesta hora un raig de Sol hermós.

Si l'hòmo en el mon gosa de pau, ditxa y consòl, es aquesta hòra hermosa qu'es diu *Sortint lo Sòl*.

MESTRE GRINOS.

XEREMIADES.

L'Asistencia Palmesana tengué s'atenció d'enviarmós entrades p'els tres balls qu'ha comensat à doná en els seus salons; lo qual agraphim de hòn còr, desitjant qu'els qui hey vajan s'hi deverteixcan molt; bé y honestament, còm deym en hòn mallorquí.

*
**

El dimecres passat tengué lloch s'abertura des nou curs acadèmich de s'Institut, acte publich solemne que fonch presidit p'el seño Governadó de sa Provincia.

Agraphim com es degut s'invitació que mos passá el seu digníssim Directó per acord del Claustre de Catedràtichs, pera assistir à dit acte.

*
**

Demá decapvespre, festa de la Mare-de-Deu del Rosé, à les 4 des decapvespre (ó à les 4 y mitja perque ses processons no sòlen sortí may puntualment) sortirà de La Seu una processó que se celebra per cumplí lo manat p'el Sant Pare Lleó XIII.

Diuen que será tan lluhida.

*
**

Molts d'horabaixes à s'arribada des tren s'aplegan per defòra de s'Estació un estòl de bergantells que no fan còsa bona, correguent d'un vent pegant sem-pentes d'un altre y molestant sempre à n'aquelles persones que sense incomodá ningú van à esperá qualche amich parent ó conegut, etc., etc., qu'arrípià à Ciutat.

Seríà convenient qu'els Municipals hey fessen una passada per doná remey à n'aquells bergantells.

*
**

Diuen qu'en quantre d'els Ajuntaments que no han recaudat y satisfet s'impuesto establert per mantení sa defensa de ses viñes, s'han despatxat comissionats d'apremi.

Ha estat precisa aquesta disposició per podè cumplí sa lley y pagá à n'els

qui vigilan ses moltes pagues que los deuen.

Ben mirat axò es una vergoña; però meèm que s' ha de fé, si vòlen uns bons serveys es precis que se pagan.

*
**

Diumenge passat hey hagué fira à Felanitx, diumenge que vé y s' altre serán ses dues derrereres de Llumajó; els altres tres diumenges sigüents ses d' Inca y llavò à Pollensa, Muro y Binissalèm.

Per tot fan fires manco à Ciutat que una vegada qu' heu provaren sortiren buñòls.

*
**

Desitjaríam que sa Municipalitat se cuydás de fé tení ben nets els depòsits de carn mòrta qu' hey ha à sa Carnece-ria de Plassa, perque sa mala oló que fa se sent de mitja 'n Còsta des Teatro, y lleva ses ganas de menjá carn ara que va tan cara.

Voldríam que no s' en olvidás.

*
**

A can Burgart, à sa Plasseta de ses Copiñes, venen unes pastilletes per matá moscards. Noltros les hem provades y van molt bé perque amb una sola pastilla que no arriba à costá tres cèntims los mata à tots y si no los mata los entebana y un pòt dormí descansat. Si los hagués de matá amb una cerilla en gastaria més de cera y no los mataria à tots d' una vegada.

Provauhó que va bé ferm.

*
**

Dos moscards de grifó disputavan sobre s' eclipse de lluna qu' aquesta nit veurèm si Deu vòl; y mentres un sostenia qu' anunciava peste y guerra, s' altre deya que seria encara pitjó, perque com sa lluna té molta d' *enfúence* en ses viñes y més en temps de veremá, s' eclipse volia dí mala cohita.

¡Deu mos n' alliber, va dí s' altre, perqu' axò seria pitjó que s' *escòla!*

*
**

Segons contan els diaris hey ha en projecte el constituí una concòrdi amb clavari y sobreposats per doná dues *corrides de tòros* s' estiu de l' any qui vé, en so ben entès qu' han de torea en *Frascuero* y en *Lagartijo* y els tòros serán de ses *ganaderies* de Miura y Marqués del Saltillo.

Per fé axò s' han mesté devés dèu mil duros, y se pensa qu' aquests gastos los farán els concordants pagant quinze cèntims de pesseta cada setmana es qui vulgan entrada de sombra per cada corrida y dèu els qui la vulgan de sòl.

Diuen que ses *basses* y condicions se donarán à coneixe més per estès.

Suposant qu' aquest projecte tendrá acohida com à fill d' *enllustrats* enteniements que se propòsan instruí es pòble

amb ses llissons d' aquells anomenats mèstres toreros, y amb un material de enseñansa, sistema Miura y Campillo, acreditats en ses escòles plassereres de més fama, y perque puga tení més aceptació proposám que se don à cada confrare una pesada de hòu y una copilla, ja que no hey haurá reverberos qu' illuminen es cuadro, y axí es projecte será complet.

De segú farà carrera y els menestrals y obrés qu' hey prengan billet, avansarán dins es camí de ses séues millores morals y materials.

¿¿¿Tòros??? ¡¡¡Escòles, escòles, y escòles es lo qu' hem mesté!...

*
**

Hem llegit à un periòdich qu' à Viena y à París se fa gran consum de carn de cavall. Per provarhó, diu que 'n sos tres anys del 75 al 77 se mataren à Viena 4,725 cavalls, que donaren 1.902,000 lliures de carn que varen essè repartides à pòbres en 3.904,000 raccions; y que l' any 1878 se consumiren à París 2,841 cavalls y també alguns muls y ases, empleantsè una dècima part de aquesta carn en botifarres y altres averias qu' allà s' acostuman.

Suposám qu' à n' els ignorants com noltros mateixos no los han vengut ganas encara de menjarnè, per més qu' els Vienesos y Parisiens en fassen llepadits.

PONGELLA.

Dalt un puig molt solitari
hi viu un pobre hermitá;
quant per entre arbres no resa
baixa à les viles captant.

No 's molt vell pero comensan
à sortirli cabells blancs,
y si 'l Sol colra sa cara
es ben dols lo seu mirar.

No sé qu' es, més quant s' atura
dret à devant el portal
y en haver rebut l' almoyna
respon:—que Deu vos ho pach,—

Com que duga l' alegria
à ne qui el sent conversar,
com que parezca sa sombra
la sombra de qualche sant.

Feysli llimosna à tot' hora,
no 'l desampareu jamay;
¡qui sap si devall sa roba
du en son còr la tempestat!

MESTRE ESCRIVIU.

PETAQUES.

S' en trobará un preciós surtit en classes fines, com son en pélls de Russia, Australia y cocodrillo, à sa tenda d' Articles d' Escritori y Dibuix d' els hereus de Don Gabriel Rotger, Cadena de Cort, 11.

PORROS-FEYES.

SOLUCIONS À LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Es mèstres enseñan.
SEMBLANSES.—1. En qu' el carregan.
2. En que té sal.
3. En que fa pilòtes.
4. En que té botadós.

XARADA.....—Re-dò-la.

CAVILACIÓ.....—Pelegri.
FUGA.....—Punia qu' apunta na punta qu' es punta ben apuntada però es punta desditzada si 's tir no fer ahont apunta. Tomeu sa punta remunta no 't deixes may d' apuntá may sa punta has de deixá perqu' aquell qui molt no apunta ò bé sòl feri de punta ò sa punta sol errá.

ENDEVINAYA.—Un didal.

GEROGLIFICH.

A
V I I T
B O L I P S A
R A

ECSEMÉ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un miray à una botella?
2. ¿Y una magrana à n' es carro triunfal?
3. ¿Y un capell fluix à un coní?
4. ¿Y una paparra à s' aygò cuyta?

UN DE LA PURSIANA.

XARADA

Ma primera es un prònm
Personal ò possessiu;
Ma segona y ma tercera
Adverbis afirmatius;
Y si no vòls sa gramática
Ses tres sílabes qu' indich
Les podrás trobar també
Entre el signes d' els clarins;
Ma quarta de los pollets
Es son llenguatge natiu;
Mon tot el te dirá es mapa
Si 'l cerques per entre 'ls rius.

M. H. S.

CAVILACIÓ.

RUFU LLÍ

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.
ELL.

FUGA DE VOCALS.

.n t.mps n. J..n. n.str.
t.n.. p. d' .ls b.rg.nts
y .r. q.. n'h. h. t.nts
c.m m.s v. m.s. s'h. .c.st.

ENDEVINAYA.

Devés les dotze des vespre
mos sòlen trobá per tot
en fé lluna pòques, pòques,
y si no 'n fá à forfolons.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)